

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Bc. V. M.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Správa hlavního města Prahy, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2007, č. 12/2007, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2010, č. j. 8 Ca 236/2007 – 43,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2010, č. j. 8 Ca 236/2007 – 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla jako opožděná odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2007, č. j. 12/2007. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí ředitele Policie ČR obvodního ředitelství Praha I ve věcech kázeňských č. 1773/2006, ze dne 19. 10. 2006, jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb. a jímž mu byl na základě § 33 písm. a) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, uložen kázeňský trest – písemná důtka.

Městský soud v Praze při posouzení včasnosti podané žaloby vycházel z úpravy přezkoumávání správních rozhodnutí soudy obsažené v zákoně č. 186/1992 Sb. Podle § 137 odst. 2 tohoto zákona je návrh na přezkoumání rozhodnutí soudem možno podat až po vyčerpání opravného prostředku podle § 132, a to ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Městský soud v Praze konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím vydaným po vyčerpání opravného prostředku podle § 132 zákona č. 186/1992 Sb. Stěžovateli bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 27. 2. 2007, téhož dne nabylo právní moci. Posledním dnem třicetidenní lhůty stanovené v § 137 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. byl den 29. 3. 2007. Stěžovatel původně podal svoji žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 7, kam byla doručena dne 27. 4. 2007. Obvodní soud usnesením sp. zn. 29 C 164/2007, ze dne 28. 6. 2007, řízení o této žalobě zastavil s tím, že věc patří do správního soudnictví. Stěžovatel následně dne 30. 7. 2007 svou žalobu podal k Městskému soudu v Praze. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že tento postup stěžovatele by znamenal náležité a zákonem umožněné uplatnění jeho práva, pokud by již jeho původní žaloba byla podána včas, tedy ve lhůtě stanovené zvláštním zákonem. Stěžovatel však svoji původní žalobu vypracoval dne 26. 4. 2007 a k Obvodnímu soudu pro Prahu 7 ji podal dne následujícího. Stalo se tak po dni 29. 3. 2007, který byl posledním dnem lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného. Městský soud v Praze uzavřel, že stěžovatel svoji původní žalobu podal opožděně, a tuto vadu již nebylo možné nijak zhojit. Žalobu proto odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel usnesení Městského soudu v Praze z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Předně namítl, že z usnesení Městského soudu v Praze nikterak nevyplývá, z ustanovení kterého zákona o služebním poměru soud při rozhodování vycházel, pouze z odůvodnění rozhodnutí lze dovodit, že to byl zákon č. 186/1992 Sb., který obsahuje § 137 toho znění, jaké je citováno v napadeném usnesení. Zákon č. 186/1992 Sb. v době, kdy bylo stěžovateli doručeno napadené rozhodnutí žalovaného, tj. dne 27. 2. 2007, již nebyl účinným, neboť dne 1. 1. 2007 nabyl účinnosti zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“). Možnost přezkoumávání pravomocných rozhodnutí soudem je pak v zákoně č. 361/2003 Sb. upravena v § 196, který stanoví, že účastník může podat žalobu u soudu proti rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení podle tohoto zákona, do 60 dnů od právní moci rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného č. 12/2007, ze dne 21. 2. 2007, bylo vydáno pode zákona č. 361/2003 Sb., jak je zřejmé i z obsahu tohoto rozhodnutí, nemohl soud v rámci rozhodování o podané žalobě postupovat podle již neplatného zákona, tj. zákona č. 186/1992 Sb. Stěžovatel převzal rozhodnutí žalovaného dne 27. 2. 2007, kdy nabylo právní moci. Pokud podal žalobu, byť k věcně nepříslušnému soudu, dne 27. 4. 2007, podal ji tak řádně a včas ve lhůtě stanovené v § 196 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., neboť posledním dnem lhůty podle tohoto zákona byl den 28. 4. 2007. Městský soud v Praze pochybil, jestliže jeho žalobu odmítl jako opožděnou, neboť vycházel z v té době již neúčinného zákona. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Přestože stěžovatel jako důvody své kasační stížnosti označil § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., je zřejmé, že stížním bodem je důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy

nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu, kterou stěžovatel spatřoval v nesprávném závěru soudu o opožděnosti žaloby.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze z hlediska uplatněného stížního bodu, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Podle § 72 odst. 3 s. ř. s. v případě zastavení řízení soudem rozhodujícím v občanském soudním řízení a následném podání správní žaloby ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí obecného soudu platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení. Smyslem tohoto ustanovení je umožnit projednání jinak bezvadné správní žaloby, u níž došlo toliko k nesprávnému podání u nepříslušného soudu, ovšem za toho předpokladu, že ostatní podmínky pro projednání žaloby – mimo jiné i včasnost jejího podání – žalobce splnil. Je tudíž nezbytné kromě toho, zda byla správní žaloba podána ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí obecného soudu, zkoumat i skutečnost, zda již při podání žaloby k obecnému soudu nebyla zmeškána lhůta pro podání správní žaloby stanovená soudním řádem správním, případně zvláštním zákonem. Pokud by nebyla tato zásada uplatňována, bylo by možno „zhojit“ opožděné podání podáním žaloby u nepříslušného obecného soudu a nikoliv u příslušného správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 3 As 30/2005 - 66, publ. pod č. 1405/2007 Sb. NSS.).

Stěžovatel nesouhlasil se závěrem Městského soudu v Praze, že žaloba nedošla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení ve lhůtě pro podání žaloby stanovené zvláštním zákonem v souladu s § 72 odst. 1 s. ř. s., resp. s tím, že tímto zvláštním zákonem byl zákon č. 186/1992 Sb., který pro podání žaloby stanovil lhůtu pouze 30 dnů.

Pro posouzení včasnosti podané žaloby bylo proto zásadní určit, zda zvláštním zákonem určujícím lhůtu pro podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. byl zákon č. 186/1992 Sb., účinný do 31. 12. 2006, nebo zákon č. 361/2003 Sb., účinný od 1. 1. 2007. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, podle procesních ustanovení kterého z těchto zákonů bylo vydáno rozhodnutí žalovaného o odvolání stěžovatele.

Prvoinstanční rozhodnutí ze dne 19. 10. 2006 bylo stěžovateli doručeno dne 26. 10. 2006. Stěžovatel proti tomuto rozhodnutí podal odvolání dne 30. 10. 2006, tedy stále za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb. Žalovaný o odvolání rozhodl dne 21. 2. 2007 již za účinnosti zákona č. 361/2003 Sb. Ačkoli lze Městskému soudu v Praze přisvědčit v tom, že stěžovatel uplatnil opravný prostředek – odvolání podle § 132 zákon č. 186/1992 Sb., je rozhodující, zda bylo řízení o odvolání podle tohoto zákona i ukončeno.

Podle přechodného ustanovení § 227 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. řízení ve věcech služebního poměru zahájené před nabytím účinnosti tohoto zákona provedou služební

funkcionáři způsobem stanoveným v tomto zákoně, jestliže je rozhodováno o právu nebo povinnosti v něm obsaženém. V ostatních případech se řízení zastavuje dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Řízení ve věcech služebního poměru zahájené před nabytím účinnosti zákona č. 361/2003 Sb. upravovala hlava IX. zákona č. 186/1992 Sb. (§ 122 stanoví, že účastníky řízení ve věcech služebního poměru jsou policie a policista nebo pozůstalý po policistovi.) V tomto řízení byly projednávány i kázeňské přestupky či jednání policistů, která měla znaky přestupku.

Žalovaný se ve svém rozhodnutí přechodným ustanovením § 227 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. nikterak nezabýval. Ze skutečnosti, že řízení nebylo zastaveno, lze dovodit, že žalovaný postupoval podle věty první citovaného ustanovení. Při úvaze, zda je rozhodováno o právu nebo povinnosti obsažené v zákoně č. 361/2003 Sb., lze vycházet z toho, že ukládání sankcí za správní delikty je upraveno i v tomto zákoně, byť jsou druhy sankcí a jejich ukládání upraveny odlišně. V řízení o odvolání tak žalovaný postupoval podle procesních ustanovení zákona č. 361/2003 Sb., současně užil hmotněprávní ustanovení zákona č. 186/1992 Sb. vztahující se na úpravu odpovědnosti za správní delikt a ukládané sankce. Postup žalovaného podle procesních ustanovení zákona č. 361/2003 Sb. dokládá i výrok jeho rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že zamítá odvolání stěžovatele podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. V poučení o odvolání pak konstatoval, že podle § 190 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. proti rozhodnutí o odvolání není možno podat odvolání.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že pokud žalovaný při vydání rozhodnutí o odvolání stěžovatele na základě přechodného ustanovení § 227 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. postupoval podle procesních ustanovení zákona č. 361/2003 Sb., je třeba uplatnit i ustanovení o přezkoumání rozhodnutí soudem obsažené v tomto zákoně.

Jak vyplývá z § 196 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., jestliže bylo rozhodnutí o odvolání vydáno v řízení podle zákona č. 361/2003 Sb., může účastník podat žalobu u soudu do 60 dnů od právní moci rozhodnutí.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2007 bylo stěžovateli doručeno dne 27. 2. 2007, tímto dnem nabylo právní moci podle § 182 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. a § 73 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 211 zákona č. 361/2003 Sb. lhůta určená podle dní počíná dnem, který následuje po události, jež je rozhodující pro její počátek. Den následující po dni právní moci rozhodnutí je podle tohoto ustanovení považován za první den běhu lhůty. Posledním dnem 60ti denní lhůty byl den 28. 4. 2007. Za den podání žaloby je třeba v projednávané věci v souladu s § 72 odst. 3 s. ř. s. považovat den 27. 4. 2007, kdy žaloba došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení, tj. Obvodnímu soudu pro Prahu 7. Žaloba byla tudíž podána včas.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Kasační námitka stěžovatele uplatněná podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. byla shledána důvodnou. Nejvyšší správní soud proto usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu

řízení podle § 110 odst. 1 s. ř. s. V něm je soud podle §110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem výše uvedeným.

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu